

Sygn. akt III AUz 59/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2012r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Urszula Kocylowska

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2012r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **G. A.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość emerytury i wyrównanie

na skutek **zażalenia wnioskodawcy od postanowienia Sądu**

Okręgowego w Tarnobrzegu z 18 maja 2012r. sygn. akt III U 303/12

p o s t a n o w i a:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

W piśmie procesowym zatytułowanym „pozew” skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu z 5 marca 2012r., G. A. zaskarżył decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 2 czerwca 2006r., w której – jak podniósł – błędnie przeliczono jego świadczenie emerytalne.

Postanowieniem z dnia 18 maja 2012r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu:

W pkt I odrzucił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 2 czerwca 2006r.,

W pkt II żądanie wnioskodawcy przeliczenia emerytury od dnia 2 czerwca 2006r. oraz wypłaty wyrównania za okres od 1 stycznia 2006r. do 31 grudnia 2011r. w kwocie 43.965,73 zł przekazał Zakładowi ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R. jako wniosek celem rozpoznania i wydania decyzji.

Sąd Okręgowy miał na uwadze fakt przekroczenia terminu do wniesienia odwołania, który to termin zgodnie z art. 477⁹ § 1 kpc wynosi 1 miesiąc i liczony jest od doręczenia decyzji.

W podstawie prawnej pkt II rozstrzygnięcia Sąd wskazał art. 477¹⁰ § 2 kpc.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skierowanym do Sądu Apelacyjnego G. A. , kwestionując jego zasadność, wniósł o jego uchylenie i merytoryczne rozpoznanie sprawy, przytaczając argumentację na uzasadnienie swoich żądań o przeliczenie świadczenia i wypłatę wyrównania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy jest nieuzasadnione i w związku z tym podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że odwołanie wnioskodawcy podlega odrzuceniu.

Stosownie do art. 477⁹ § 1 kpc odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie 1 miesiąca od doręczenia odpisu decyzji.

Treść „pozwu” G. A. z 5 marca 2012r. jednoznacznie wskazuje, że wnosi odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 2 czerwca 2006r., a zatem czyni to upływie blisko sześciu lat.

Tym samym, nie zgłaszając żadnych nowych dowodów żąda zweryfikowania wydanej 2 czerwca 2006r. prawomocnej decyzji organu rentowego.

Tak spóźnione odwołanie – jak trafnie ustalił Sąd I instancji – stosownie do art. 477⁹ § 3 kpc podlega odrzuceniu, gdyż zgodnie z powołanym przepisem sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Wniesienie odwołania po kilku latach niewątpliwie należy określić jako nadmierne, zaś skarżący nie wskazuje żadnych przyczyn tak znacznego przekroczenia terminu do wniesienia odwołania.

Podniesione zaś przez G. A. zarzuty i twierdzenia w istocie odnoszą się do spornej w jego ocenie kwestii wysokości pobieranego przez niego świadczenia, stąd też pozostają bez wpływu na ocenę zasadności zażalenia.

Za prawidłowe uznał Sąd Apelacyjny także rozstrzygnięcie zawarte w pkt II wyroku, a to z uwagi na uregulowania zawarte w art. 477¹⁰ § 2 kpc, który stanowi, że nowe żądanie dotychczas nie rozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu.

Na marginesie jedynie Sąd Apelacyjny zauważa, że przekazanie przez Sąd I instancji żądania wnioskodawcy organowi rentowemu otwiera mu na nowo drogę do dochodzenia swoich roszczeń.

Z tych wszystkich względów i wobec braku podstaw faktycznych i prawnych zażalenia orzeczono jak w sentencji stosownie do art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.